

Jälkipeliä Belfastissa

Tuhka-Jussi

Olimme Bernyn kanssa Belfastissa 1968. En muista mistä tultiin ja tuotiinko vai haettiin. Eikä sillä ole merkistystä jutun kannalta. Kun olimme siellä muutaman päivän olleet ja kuumeisimmat reissut maihin tehneet ja alkoi semmoinen ajantappamisen vaihe. Se oli tyyppillistä silloin kun satamissa saatettiin viipyäkin. Siellä oli myös norjalainen laiva. Se oli saman mallinen, ikäinen ja myös Götaverkenillä rakennettu. Laiva oli norjalaiseksi vanha. Sen ikäisissä normanneissa se tarkoitti sitä, että henki oli niissä hyvä ja porukalla oli määrättyjä vapauksia. He tykkäisivät juhliä kuten me suomalaisetkin.

Kävimme normannissa vieraina ja kaikkihan arvaatte mitä ohjelmaan kuului. Toisena iltana he tulivat meille, ohjelma oli samanlainen. Tämä toistui muutaman kerran. Sitten joku oli maissa käydessään tavannut paikallisen merimieskirkon pastorin. Pastori oli kaupittelut palvelujaan. Kaiketi huoli merimiesten sieluista ja halu auttaa kannustimena. Hän oli kertonut järjestävänsä myös jalkapallo-otteluja laivojen kesken. Norjalaiset kertoivatkin, että heillä on laivassa pelivarusteita, palloja, kenkiä, jopa pelipuvutkin. No, siinähän innostuttiin ja pastori kertoi kirkolta löytyvän meille pelikengät ja puvut. Hän kertoi järjestävänsä kaiken, linjatuomarit ym. henkilöstön ja itse toimivansa tuomarina. Kenttäkin järjestyy, hän jatkoi. Innostus oli valtava ja peli olikin mahdollista pelata jo seuraavana iltana, jolloin se sovittiinkin pelattavaksi heti töiden jälkeen.

Seuraavana päivänä töiden jälkeen nopea pesu, pastorin lähettämän auton kyytiin ja kentälle. Se oli nurmipohjainen ja oikein sopiva meille. Kentän laidalla oli pukukopit. Menimme molemmat joukkueet samaan koppiin sillä meillä oli yhteiset pelijuomat. Naukkailimmekin niitä siellä ennen ottelun alkua. Pastori touhusi kentällä, järjesti linjamiehet (nuoria poikia) ym. valmiiksi. Sitten pillin vihellykset ja menimme kentälle. Pastori piti avauspuheen ja peli alkoi. Porukassamme oli muutama joka oli pelannut jo kotisuomessa, muut olimme täysiä pujottelukeppejä. Norjalaisten kokoonpano näytti samanlaiselta. Katsomo oli tyhjä, kentän laidalle oli kuitenkin tullut joitakin keskenkasvuisia poikia pyörillään. Eväsreput olimme tuoneet pukuhuoneesta mukaan kentälle. Ne oli pantu maaleihin säilöön. Itse olin joukkueemme maalivahti. Peli alkoi, olimme tasaväkisiä. Maaleja syntyi muutama vuoron perään. Pelikatkojen aikana kävi maalillamme aina säpinä pelaajien käydessä kassilla, sama tyyli norjalaisillakin. Katsomon pojatkin huomasivat tämän ja eihän ne poikia olis olleetkaan jos eivät olis kiinnostuneet kasseistamme tai niiden sisällöstä. Niinpä sainkin kotvan kuluttua vartioida maalia norjalaisten hyökkäyksiltä ja pojilta joita oli nyt maalin taust täynnä. Norjalaisten hyökätessä silmäni eivät riittäneet molempiin suuntiin ja maaleja rupesi syntymään. Sillä viinat olivat arvokkaampia kuin urheilullinen maine ja tarkkaavaisuuteni meni kassien varjeluun. Joukkueemme pelaajatkaan eivät moittineet minua helpoista maaleista vaan kannustivat minua huutelemalla, ”pidä vaan Oulu, niitä kasseja silmällä”. Puoliajalla pukukopissa kävi hirveä pulina kun kertasimme ottelua ja suunnittelimme jatkoa. Samalla valmistelimme myös illaksi ohjelmaa, olimme hyvässä vauhdissa molemmat joukkueet. No, toinen puoliaika oli maalivahdille raskasta. Pojat takanani pyrkivät tosissaan kasseille kiinni, oma puolustuksemme vuosi kuin seula ja päästi hyökkäyksiä läpi. Minä hoidin kuitenkin tehtäväni maalissa tavoitteidemme mukaan, maaleja päästin ainakin 8, mutta yhtään pulloa ei pojat saaneet. Peli päättyi joihin 15 - 4 norjalaisten hyväksi. Normannit eivät tästä leuhkistuneet. Pukukopissa riisuimme kirkolta käyttööme saadut pelivehkeet ja kiitimme pastoria. Keräsimme kirkolle kolehdin korvaukseksi hienosti järjestetystä ottelusta ja lähdimme jälkipeliin sataman lähellä olevaan publiin.

Täällä jatkui peli-iltamme. Osalla norjalaisista oli vielä pelipuvut päällä ja nyt he sähläsivät pubissa nappulakengissään ja peliasuissaan. Me, köyhemmän laivaston miehet olimme dongareissa ja khakipaidoissa. Porukassa siellä pörräsimme, joimme olutta, heitimme tikkaa, ja keskustelimme kaikki yhteen ääneen. Touhusimme hyvässä sovussa ja hengessä. Suomalaiset ja norjalaisethan sopivat hvin samaan kapakkaan ja hauskaa oli. Väliin rahdattiin sammuneita taksilla laivalle. Niin ilta kului rattoisasti.

Seuraava päivä oli erilainen, pelin tiimellyksessä oli jalkamme menneet ”hapoille” melkein koko joukkueella. Muutaman päivän saimme sitten kävellä jalat tönkköinä, mutta se kuuluu urheiluun. Eihän urheilija koskaan tervettä päivää näe!